

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний педагогічний університет
імені А.С.Макаренка
Факультет іноземної та слов'янської філології

«Затверджую»

Голова приймальної комісії
СумДПУ імені А.С.Макаренка
проф. Ю.О. Лянной

«13» *Лянной* 2020 р.

**ПРОГРАМА СПІВБЕСІДИ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І ЛІТЕРАТУРИ
ДЛЯ ВСТУПНИКІВ НА НАВЧАННЯ ЗАСТУПЕНЕМ «БАКАЛАВР»**

Розглянута на засіданні
приймальної комісії
« 28 » лютого 2020 року
Протокол № « 5 »

Суми 2020

Програма співбесіди з української мови та літератури для вступу на навчання за ступенем бакалавр денної та заочної форм навчання

Ухвалена на засіданні кафедри української мови і літератури «27» лютого 2020 р. Протокол № 11

Завідувач кафедри _____ проф. О.М.Семенов

Голова комісії _____доц. В.А. Захарова

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Програму співбесіди з української мови та літератури розроблено з урахуванням чинних програм з української мови і літератури для абітурієнтів для вступу до Сумського державного педагогічного університету імені А.С.Макаренка.

Вступне випробування проводиться у формі співбесіди. Критерії оцінювання додаються.

ЗМІСТ ПРОГРАМИ

УКРАЇНСЬКА МОВА

Назва розділу	Зміст мовного матеріалу	Вимоги до рівня загальноосвітньої підготовки учнів
1. Фонетика. Графіка. Орфоепія. Орфографія	<p>Алфавіт. Наголос. Співвідношення звуків і букв. Основні випадки уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Основні випадки чергування <i>у-в, і-й</i>. Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [e], [и], [o] в коренях слів. Сполучення <i>йо,ьо</i>. Правила вживання м'якого знака (знака м'якшення). Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовження м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання найпоширеніших складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис <i>н</i> та <i>ни</i> у прикметниках і діеприкетниках, <i>не</i> з різними частинами мови.</p>	<p>Учасник (учасниця) ЗНО повинен (повинна) вміти: Розташовувати слова за алфавітом; наголошувати слова відповідно до орфоепічних норм (згідно з додатком); визначати звукове значення букв у словах; розпізнавати явища уподібнення й спрощення приголосних звуків, основні випадки чергування голосних і приголосних звуків, чергування <i>у-в, і-й</i>; розпізнавати вивчені орфограми; правильно писати слова з вивченими орфограмами, знаходити й виправляти орфографічні помилки на вивчені правила</p>
2. Лексикологія. Фразеологія	<p>Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Пароніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальнонавживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про фразеологізми.</p>	<p><i>Пояснювати</i> лексичні значення слів; добирати до слів синоніми й антоніми та використовувати їх у мовленні; уживати слова в переносному значенні; знаходити в тексті й доречно використовувати в мовленні вивчені групи слів за значенням (омоніми, синоніми, антоніми, пароніми); пояснювати значення фразеологізмів, правильно й комунікативно доцільно використовувати їх у мовленні</p>
3. Будова слова. Словотвір	<p>Будова слова. Спільнокореневі слова й форми того самого слова</p>	<p><i>Визначати</i> значущі частини й закінчення слова; розрізняти форми слова й спільнокореневі слова, правильно вживати їх у мовленні</p>

<p>4. Морфологія. 4.1. Іменник</p>	<p>Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Число іменників. Відмінювання іменників. Незмінювані іменники в українській мові. Написання й відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові. Кличний відмінок іменників (на прикладі етикетних формул звертань <i>пане полковнику, сестро Олено, друже Сергію, Інно Вікторівно</i> і под.)</p>	<p><i>Розпізнавати</i> іменники; визначати належність іменників до певної групи за їхнім лексичним значенням, уживаністю в мовленні; правильно відмінювати іменники, відрізнити правильні форми іменників від помилкових; використовувати іменники в мовленні, послуговуючись їхніми виражальними можливостями</p>
<p>4.2. Прикметник</p>	<p>Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням (якісні, відносні, присвійні). Відмінювання прикметників. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення. Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників</p>	<p><i>Розпізнавати</i> й відмінювати прикметники; визначати розряди прикметників за значенням; утворювати форми ступенів порівняння якісних прикметників; відрізнити правильні форми прикметників від помилкових</p>
<p>4.3. Числівник</p>	<p>Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Типи відмінювання кількісних числівників. Порядкові числівники, особливості їх відмінювання. Особливості правопису числівників. Узгодження числівників з іменниками. Уживання числівників для позначення часу й дат</p>	<p><i>Розпізнавати</i> й відмінювати числівники; відрізнити правильні форми числівників від помилкових; правильно використовувати їх у мовленні; визначати сполучуваність числівників з іменниками; правильно утворювати форми числівників для позначення часу й дат</p>
<p>4.4. Займенник</p>	<p>Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Відмінювання займенників. Правопис неозначених і заперечних займенників</p>	<p><i>Розпізнавати</i> й відмінювати займенники; відрізнити правильні форми займенників від помилкових, правильно використовувати їх у мовленні; правильно писати неозначені й заперечні займенники</p>
<p>4.5 Дієслово</p>	<p>Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Вид дієслова (доконаний і недоконаний). Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на <i>-но, -то</i>). Безособове дієслово. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Особові закінчення дієслів I та II дієвідміни. Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу. Дієприкметник як особлива форма</p>	<p><i>Розпізнавати дієслова</i>, особливі форми дієслова, безособове дієслово; визначати види, часи й способи дієслів; відрізнити правильні форми дієслів від помилкових; правильно писати особові закінчення дієслів</p> <p><i>Розпізнавати</i> дієприкметники(зокрема</p>

	<p>дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на -но, -то.</p> <p>Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівниковий зворот</p>	<p>відрізняти їх від дієприслівників), визначати їхні морфологічні ознаки й синтаксичну роль; відрізняти правильні форми дієприкметників від помилкових; добирати й комунікативно доцільно використовувати дієприкметники, дієприкметникові звороти та безособові форми на -но, -то в мовленні.</p> <p><i>Розпізнавати</i> дієприслівники, визначати їхні морфологічні ознаки, синтаксичну роль; відрізняти правильні форми дієприслівників від помилкових; правильно будувати речення з дієприслівниковими зворотами</p>
4.6. Прислівник	<p>Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів порівняння. Правопис прислівників на -о, -е, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прислівники, визначати їхню синтаксичну роль, ступені порівняння прислівників; відрізняти правильні форми ступенів порівняння прислівників від помилкових; правильно писати прислівники й сполучення прислівникового типу; добирати й комунікативно доцільно використовувати прислівники в мовленні</p>
4.7. Службові частини мови	<p>Прийменник як службова частина мови. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників.</p> <p>Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні й підрядні. Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників. Розрізнення сполучників та інших співзвучних частин мови.</p> <p>Частка як службова частина мови. Правопис часток</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прийменники, визначати їхні морфологічні ознаки; правильно й комунікативно доцільно використовувати прийменники в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> сполучники, визначати групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю, за вживанням і будовою; відрізняти сполучники від інших співзвучних частин мови; правильно й комунікативно доцільно використовувати сполучники в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> частки, правильно писати частки</p>
4.8. Вигук	<p>Вигук як частина мови. Правопис вигуків</p>	<p><i>Розпізнавати</i> вигуки й правильно їх писати</p>

<p>5. Синтаксис 5.1. Словосполучення</p>	<p>Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення.</p>	<p><i>Розрізняти</i> словосполучення й речення, сурядний і підрядний зв'язок між словами й частинами складного речення</p>
<p>5.2. Речення</p>	<p>Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, звертань, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення)</p>	<p><i>Розрізняти</i> речення різних видів: за метою висловлювання, за емоційним забарвленням, за будовою, складом граматичної основи, за наявністю другорядних членів, за наявністю необхідних членів речення, за наявністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, звертань, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення)</p>
<p>5.2.1. Просте двоскладне речення</p>	<p>Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Зв'язок між підметом і присудком. Тире між підметом і присудком</p>	<p><i>Визначати</i> структуру простого двоскладного речення, особливості зв'язку між підметом і присудком; правильно й комунікативно доцільно використовувати прості речення. Правильно вживати тире між підметом і присудком</p>
<p>5.2.2. Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні</p>	<p>Означення. Прикладка як різновид означення. Додаток. Обставина. Порівняльний зворот.</p>	<p><i>Розпізнавати</i> види другорядних членів; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості другорядних членів речення в мовленні</p>
<p>5.2.3. Односкладні речення</p>	<p>Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні)</p>	<p><i>Розпізнавати</i> типи односкладних речень, визначати особливості кожного з типів; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості односкладних речень у власному мовленні</p>

<p>5.2.4. Просте ускладнене речення</p>	<p>Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Речення зі вставними словами, словосполученнями й реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в ускладненому реченні</p>	<p><i>Розпізнавати</i> просте речення з однорідними членами, звертаннями, вставними словами, словосполученнями й реченнями, відокремленими членами (означеннями, прикладками, додатками, обставинами), зокрема уточнювальними; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості таких речень у мовленні; правильно розставляти розділові знаки в них</p>
<p>5.2.5. Складне речення</p>	<p>Типи складних речень за способом зв'язку їхніх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення</p>	<p><i>Розпізнавати</i> складні речення різних типів, визначати їхню структуру, види й засоби зв'язку між простими реченнями; добирати й конструювати складні речення, що оптимально відповідають конкретній комунікативній меті.</p>
<p>5.2.5.1. Складносурядне речення</p>	<p>Складносурядне речення, його будова. Єднальні, протиставні й розділові сполучники в складносурядному реченні. Розділові знаки в складносурядному реченні</p>	<p><i>Розпізнавати</i> складносурядні речення; комунікативно доцільно використовувати їхні виражальні можливості в мовленні; правильно розставляти розділові знаки в складносурядному реченні</p>
<p>5.2.5.2. Складнопідрядне речення</p>	<p>Складнопідрядне речення, його будова. Головна й підрядна частини. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку в складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умови, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, розділові знаки в них</p>	<p><i>Розпізнавати</i> складнопідрядні речення, визначати їхню будову, зокрема складнопідрядних речень з кількома підрядними; визначати основні види підрядних частин, типи складнопідрядних речень за характером зв'язку між частинами; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості складнопідрядних речень різних типів у процесі спілкування; правильно розставляти розділові знаки в складнопідрядному реченні</p>
<p>5.2.5.3. Безсполучникове складне речення</p>	<p>Безсполучникове складне речення. Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні</p>	<p><i>Розпізнавати</i> безсполучникові складні речення; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості безсполучникових складних речень у мовленні; правильно розставляти розділові знаки в них</p>

<p>5.2.5.4. Складне речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку</p>	<p>Складне речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку, розділові знаки в ньому</p>	<p><i>Розпізнавати</i> складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості речень цього типу в мовленні; правильно розставляти розділові знаки в них</p>
<p>5.3. Способи відтворення чужого мовлення</p>	<p>Пряма й непряма мова. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог. Розділові знаки в конструкціях із прямою мовою, цитатою та діалогом</p>	<p><i>Замінювати</i> пряму мову непрямою; правильно й доцільно використовувати в тексті пряму мову й цитати; правильно вживати розділові знаки в конструкціях із прямою мовою, цитатою та діалогом</p>
<p>6. Стилїстика</p>	<p>Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їхні основні ознаки, функції</p>	<p><i>Розпізнавати</i> стилї мовлення, визначати особливості кожного з них; користуватися різноманітними виражальними засобами української мови в процесі спілкування для оптимального досягнення мети спілкування</p>
<p>7. Розвиток мовлення</p>	<p>Види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення. Тема й основна думка висловлювання. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Основні ознаки тексту: зв'язність, комунікативність, членованість, інформативність. Зміст і будова тексту, поділ тексту на абзаци, мікротеми. Способи зв'язку речень у тексті. Тексти різних стилів, типів, жанрів</p>	<p><i>Уважно читати</i>, усвідомлювати й запам'ятовувати зміст прочитаного, диференціюючи в ньому головне та другорядне; критично оцінювати прочитане; аналізувати тексти різних стилів, типів і жанрів; будувати письмове висловлення, логічно викладаючи зміст, підпорядковуючи його темі й основній думці, задуму, вибраному стилю та типу мовлення, досягати визначеної комунікативної мети; формулювати, добирати доречні аргументи й приклади, робити висновок, висловлювати власну позицію, свій погляд на ситуацію чи обставини; правильно структурувати текст, використовуючи відповідні мовленнєві звороти; знаходити й виправляти помилки в змісті, будові й мовному оформленні власних висловлень, спираючись на засвоєні знання</p>

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

Назва розділу	Зміст літературного матеріалу (письменники, твори)	Предметні уміння та навички
1. Усна народна творчість	Загальна характеристика календарно-обрядових, суспільно-побутових і родинно-побутових пісень. Пісні Марусі Чурай. «Віють вітри, віють буйні», «Засвіт встали козаченьки». Історичні пісні. «Ой Морозе, Морозенку», «Чи не той то Хміль». Тематика, образи, зміст народних дум і балад. «Дума про Марусю Богуславку». Балада «Ой летіла стріла».	Учасник (учасниця) ЗНО повинен (повинна) вміти: <u>Розрізняти</u> види і жанри усної творчості: різновиди календарно-обрядових пісень (щедрівки, коляки, веснянки, русальні, купальські і жнивварські пісні); суспільно-побутові, історичні й родинно-побутові пісні; думи, балади; <u>Визначати</u> провідні мотиви усної народної творчості, їхні художні особливості. <u>Розрізняти</u> літературні роди, види і жанри. <u>Сніввідносити</u> літературний твір із відповідним літературним напрямом, стилем, течією. <u>Визначати</u> тему, ідею, проблематику літературних творів. <u>Характеризувати</u> літературних героїв, коментувати їх вчинки. <u>Визначати</u> художні образи і їхню роль у літературному творі. <u>Упізнавати</u> літературних героїв за їхніми цитатними характеристиками і репліками. <u>Орієнтуватися</u> в сюжетах літературних творів. <u>Визначати</u> сюжетні та позасюжетні елементи літературних творів, їхні композиційні особливості. <u>Визначати</u> провідні мотиви ліричних творів. <u>Аналізувати</u> мову літературного твору. <u>Знаходити</u> художні засоби і визначати їхню роль у літературних творах. <u>Сніввідносити</u> фрагмент літературного твору з його назвою та автором. <u>Сніввідносити</u> письменників з фрагментами їхніх творів, а також з висловами митців та літературних критиків про них та їхні твори. <u>Знати</u> псевдоніми й справжні імена письменників, належність їх до літературних епох, шкіл, угруповань. <u>Пояснювати</u> поняття «розстріляне відродження», «київські неокласики», «празька школа поетів», «шістдесятництво», «дисиденство»; орієнтуватися в основних тенденціях розвитку сучасної літератури.
2. Давня українська література	«Слово про похід Ігорів» «Повість минулих літ» (уривки про заснування Києва, про помсту княгині Ольги) Григорій Сковорода. «De libertate», «Всякому місту – звичай і права...», «Бджола та Шершень».	
3. Література кінця XVIII – початку XX ст.	Іван Котляревський. «Енеїда», «Наталка Полтавка» Г. Квітка-Основ'яненко. «Маруся» Тарас Шевченко. «Катерина», «Кавказ», «Сон» («У всякого своя доля...»), «І мертвим, і живим, і ненарожденним...», «Заповіт» Пантелеймон Куліш. «Чорна рада» Іван Нечуй-Левицький. «Кайдашева сім'я» Панас Мирний «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» (1,4 частини) Іван Карпенко-Карий. «Мартин Боруля» Іван Франко. «Чого являєшся мені у сні?...», «Мойсей», «Захар Беркут»	
4. Література XX ст.	Михайло Коцюбинський. «Тіні забутих предків», «Intermezzo» Василь Стефаник. «Камінний хрест» Ольга Кобилянська. «Valsemelancolique» Леся Українка. «Contraspempero!», «Лісова пісня» Микола Вороний. «Блакитна Панна» Олександр Олесь. «Чари ночі», «О слово рідне! Орле скутий!...» Павло Тичина. «О панно Інно», «Пам'яті тридцяти», «Ви знаєте, як липа шелестить...» Максим Рильський. «У теплі дні	

	<p>збирання винограду...» Микола Хвильовий. «Я (Романтика)» Юрій Яновський. «Майстер корабля» Володимир Сосюра. «Любіть Україну» Валер'ян Підмогильний. «Місто» Остап Вишня. «Моя автобіографія», «Сом» Микола Куліш. «Мина Мазайло» Богдан-Ігор Антонич. «Різдво» Олександр Довженко. «Зачарована Десна» Андрій Малишко «Пісня про рушник» Василь Симоненко. «Ти знаєш, що ти – людина», «Задивляюсь у твої зіниці...», «Лебеді материнства». Олесь Гончар. «Модри Камень» Григор Тютюнник. «Три зозулі з поклоном» Василь Стус. «Господи, гніву пречистого...» Іван Драч. «Балада про соняшник» Ліна Костенко. «Страшні слова, коли вони мовчать...», «Маруся Чурай»</p>	<p>Учасник (учасниця) ЗНО повинен (повинна) знати такі теоретико-літературні поняття:</p> <ul style="list-style-type: none"> - літературні роди: драма, епос (ліро-епос), лірика; - лірика і її тематичні різновиди та жанри: інтимна, громадянська (патріотична), пейзажна, філософська; верлібр, ліричний вірш, пісня, послання, сонет; - епос та його жанри: новела, повість, роман, різновиди повісті та роману, усмішка; - драма та її жанри: власне драма, драма-феєрія, комедія, трагікомедія; - ліро-епос та його жанри: байка, балада, дума, історична пісня, поема; - літературні напрями, стилі, течії: бароко, класицизм, реалізм, модернізм (експресіонізм, імпресіонізм, символізм, неокласицизм, неоромантизм); постмодернізм як явище в сучасному літературному процесі;
<p>5. Твори українських письменників-емігрантів</p>	<p>Іван Багряний. «Тигролови» Євген Маланюк. «Уривок з поеми»</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ліричний герой, персонаж, прототип, художній образ; - тема, ідея, мотив, проблематика художнього твору; конфлікт у драматичному творі; - композиція художнього твору (сюжет, сюжетні й позасюжетні елементи); - види комічного: бурлеск, гротеск, гумор, іронія, сарказм, сатира, травестія;
<p>6. Сучасний літературний процес (кінець ХХ – початок ХХІ ст.)</p>	<p>Загальний огляд, основні тенденції. Постмодернізм як літературне явище</p>	<ul style="list-style-type: none"> - художні засоби: алегорія, алітерація, алюзія, анафора, антитеза, асонанс, гіпербола, епітет (постійний епітет), епіфора, інверсія, метафора, метонімія, оксиморон, паралелізм, персоніфікація, порівняння, рефрен, риторичне звертання, риторичне запитання, символ, тавтологія.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І ЛІТЕРАТУРИ

Співбесіда з української мови і літератури проводиться у формі усного опитування згідно з програмою та оцінюється за критеріями **«склав» /«не склав»**.

У відповідності до діючих нормативних актів і рекомендацій МОН України встановлюються такі критерії оцінювання усних відповідей вступників:

«склав»: вступник продемонстрував на співбесіді достатнє знання програмного матеріалу з української мови та літератури, вміння вільно виконувати завдання, які передбачені програмою. При відповідях на запитання не допущено принципових помилок. Абітурієнт виявляє достатні знання мови як системи, усвідомлено їх застосовує під час коментування, пояснення мовних явищ та фактів; володіє термінологічним апаратом, не допускає суттєвих помилок у формулюванні визначень, може навести власні приклади; виконує вправи, виявляючи уміння описового, класифікаційного та аналітико-синтетичного характеру, аргументує власні дії, подає ґрунтовні коментарі до лінгвістичних явищ; володіє основним теоретичним матеріалом; володіє визначеним обсягом знань з усіх розділів мови; не допускає мовленнєвих помилок; аналізує мовні явища. Окрім того, вступник проявляє творчі здібності в сприйнятті та використанні програмного матеріалу (незначні зауваження з боку предметної комісії допускаються, наприклад, коли вступник робить помилки у відповідях, але володіє необхідними знаннями для їх виправлення під керівництвом викладача); здатен повно і змістовно розкрити суть поставленого запитання і продемонструвати досконале зі стильового боку логічне мовлення, володіє знаннями про життя і творчість письменників, історичне тло їхньої творчості, розуміє й аргументовано тлумачить художні тексти, демонструє глибоке розуміння твору, світоглядних позицій автора, володіє вмінням підбирати необхідні приклади, порівнює, дискутує, робить слушні посилання на літературознавчі та критичні праці; формулює належні висновки і виявляє власне ставлення до прочитаного, при розгляді конкретного твору демонструє належне розуміння літературознавчих понять, термінів, жанрово-стилістичних особливостей, ідейного змісту, підтексту твору і літературного процесу в цілому; надає чіткі, послідовні, логічні, наукові відповіді без мовленнєвих помилок; має ґрунтовні знання теоретичного матеріалу з усіх тем, передбачених програмою вступного іспиту, може припускатися незначних помилок у трактуванні проблем літературного

процесу, допускає неточність чи неповноту в окремих визначеннях (термінах), може виявляти незначні труднощі у вияві особистого ставлення до твору і схильний здебільшого покладатися на авторитетні оцінки літературознавців; у відповіді можуть спостерігатися поодинокі мовленнєві помилки, недостатня аргументація, яка в цілому свідчить про загальну ерудицію абітурієнта.

«не склав»: вступник має значні прогалини у знанні основного програмного матеріалу з української мови та літератури, не виявив достатнього рівня теоретичної та практичної підготовки, допустив принципові помилки при відповідях на запитання, що передбачені програмою, не виявляє достатнього обсягу знань мовної системи, не володіє теоретичним матеріалом, не володіє термінологічним апаратом, допускає грубі помилки у формулюванні визначень, не завжди може навести приклади; не виявляє належних умінь та навичок під час виконання вправ; допускає істотні помилки у процесі аналізу мовних одиниць, визначенні їх структури, семантики та функцій; помиляється у визначенні категоріальних властивостей мовних одиниць; не володіє фактичним матеріалом, плутається у визначеннях, не вміє систематизувати й узагальнювати. Абітурієнт не розуміє художніх та літературознавчих текстів, демонструє нездатність висловити власну думку з приводу прочитаного, має досить поверхове уявлення про світоглядні концепції письменників та значення їхньої творчості. У відповіді відсутня логіка, аргументація, відповідь позбавлена необхідних прикладів і висновків, рясніє мовленнєвими помилками.

АБІТУРІЄНТИ мають знати:

- умови розвитку української літератури і літературної критики від давніх часів до сучасності;
- ознаки стильових течій, естетичні засади літературних угруповань;
- особливості стильової манери письменників;
- основні дати життя і творчості митців;
- місце, роль і значення мистецької, просвітницької і громадської діяльності митців у культурному житті різних років.

АБІТУРІЄНТИ мають уміти:

- з'ясувати особливості індивідуальної творчої манери письменників та порівнювати їх зі стильовими домінантами інших митців;
- кваліфіковано аналізувати художні тексти, передбачені програмою;
- узагальнювати, самостійно робити висновки;
- кваліфіковано аналізувати факти літературного процесу;
- виявляти і характеризувати традиції й новаторство у творчості письменника, в літературному процесі тощо.